

tilkaster os en Række nye Forslag, der ligger fuldkommen udenfor det foreliggende Lovforslags Rammer, og siger: Nu maa I rage i Bunken og se, hvad I kan faa ud af det. Dertil savner vi forfatningsmæssig Kompetence. Det maa ganske naturligt være Regeringens Sag at sortere og udvælge, hvad den nu altsaa mener er godt, og — lad mig gentage det — hvad den mener er gennemførligt. Thi det er jo altid det, det kommer an paa for en Regering: ikke alene at finde det fra dens eget Standpunkt set i og for sig gode, men at finde det gode, som er gennemførligt. At træffe det rette i saa Henseende er Regeringens Kunst. Og træffer den ikke det rette i saa Henseende, saa vil altid — saadan gaar det her i Verden — i et hvilket som helst Land Ansvaret komme til at hvile tungest paa den til enhver Tid siddende Regering.

Medens Fremkomsten af Valutacentralens Forslag saaledes ikke kunde forandre Stillingen for vort Vedkommende, saa meget mindre som Forslaget indeholdt alt andet end en anbefaling af det foreliggende Lovforslag, er der dog uimodsigeligt ved dette Forslags Fremkomst bragt nye Momenter ind i Sagen, og derfor vil jeg gerne sige til den højtærede Regering, at selv om Slaget denne Gang er tabt, er der jo Tid til at vinde et nyt. Jeg tror, det nu maa være gaaet op for den højtærede Regering, at den Vej til Rom, man her slog ind paa, var en Glipsti. Men der er andre Veje, og der er en Vej, som gaar direkte løs paa Maalet. Den fører over Nationalbanken, det er Nationalbanken, der er Vogter af Landets Pengevæsen, det er Nationalbanken, der ved sin overdrevne Seddeludstedelse har bragt os i vor nuværende Misère — om af undskyldelige Grunde skal jeg ikke komme ind paa, jeg interesserer mig overhovedet slet ikke for Fortiden i denne Sammenhæng. Det er da ogsaa Nationalbankens naturlige Pligt og Skyldighed dog i det mindste at være med til at genoprette Landets Pengevæsen. For den Regering, som er i Stand til her at finde den rigtige Maade, hvorpaa Nationalbanken kan medinddrages i Løsningen af denne Sag, og tilvejebringe Forslag, der gaar direkte løs paa selve Maalet: Nedbringelsen af Seddelmængden, vil der i denne Sag endnu være Laurbær at vinde.

Veistrup: Trods den Mængde Ord, der er fremsat allerede paa det nuværende Tidspunkt, tror jeg, det er rigtigt, hvad det gamle Ord siger, at der er intet nyt under Solen. Det forekommer mig, at der ikke ved denne tredje Behandling af de ærede Med-

lemmer, der hidtil har haft Ordet, er fremført noget særligt, som ikke har været fremført ved Sagens første Behandling, naar undtages netop den Henvendelse, som i Gaar fandt Sted fra Valutacentralens Bestyrelse. Derfor tror jeg, at man faktisk lige saa gerne uden den Debat, der finder Sted her i Dag, kunde være gaaet til Afstemning over Lovforslaget; jeg tror ikke, den forandrer Resultatet hverken i den ene eller den anden Retning.

Hvis man altsaa ikke fører Debatten for selve Debattens Skyld, kunde man lige saa godt være gaaet til en Afslutning og have stemt om det foreliggende Lovforslag som føre den Debat, vi nu er inde i. Ganske særlig beundrer jeg Partiet Venstres Ordfører for den Bygning, om jeg saa maa sige, som han har stillet op for derefter at gaa løs paa den og selv rive den ned. Thi det er i Virkeligheden en Bygning, som ikke har noget som helst med Lovforslaget at gøre; den var noget luftig, men det var formodentlig en Sommerbygning. Det ærede Medlem mindede mig om den spanske Ridder, som var saa drabelig, at han, hver Gang han saa en Vejmølle, drog sin Dyrendal og gik løs paa den af Hjertens Lyst for at vise sin Drabelighed. Hele den Bygning, det ærede Medlem opstillede og angreb saa stærkt, har efter min Mening intet som helst med Virkeligheden at gøre. Jeg tænker her paa det ærede Medlems Udtalelser om det protektionistiske Forslag, som han bekæmpede af yderste Evne, men som jeg mener intet har med Protektionisme at gøre. Stillingen er altsaa den samme i Dag som forleden Dag, den karakteriseres ved de Udtalelser, som blev fremsat af Venstres Ordfører. Venstre ønsker fremdeles at følge den saakaldte korslagte Armes Politik, ønsker ikke i nogen Retning at medvirke til at komme med positive Forslag til Løsning af hele dette Spørgsmaal. Derfor er Udvalgets Arbejde kun blevet til en March paa Stedet, og Resultatet maa vel om et Øjeblik blive en Forkastelse af det Forslag, som Folketinget har vedtaget, og som efter min Opfattelse er i fuld Overensstemmelse med Valgdagens Resultat, thi ingen kan nægte, at det netop er Tanken om en Importregulering, der afgjort har vundet Tilslutning omkring paa Valgmøderne og paa den Dag, da Valget fandt Sted, den 11. April.

Vi staar saa atter paa bar Bund, naar lige undtages, at vi har Loven af 29. Marts om Valutacentralen. Stillingen er atter den, at man er bange for de Indskrænkninger og Reguleringer, som der er Tale om i Henhold